

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného JUDr. Vítem Vohánkou, advokátem, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o ochraně proti nečinnosti, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2007, č. j. 5 Ca 264/2006 - 57,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Vítu Vohánkovi, advokátovi, **se přiznává** na odměně za zastupování žalobce a náhradě hotových výdajů částka ve výši 2856 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2007, č. j. 5 Ca 264/2006 - 57, byla zamítnuta žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného, již se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí ve věci stížnosti žalobce. Městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že v daném případě ministr práce a sociálních věcí stížnosti žalobce v žalobě uvedené směřující proti pravomocným rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí přijal jako podněty k přezkoumání zákonnosti ve stížnostech uvedených rozhodnutí mimo odvolací řízení. Dopisem z 2. 2. 2005 žalobci sdělil, že tyto podněty posoudil, a protože v uvedených rozhodnutích ministerstva ani v celém předcházejícím řízení nebylo nalezeno nic, co by bylo v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, shledal je nedůvodnými a sdělil, že se jimi nebude dále zabývat. Městský soud poukázal na to,

že přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení je mimořádným opravným prostředkem ve správním řízení a účastník řízení nemá na zrušení nebo změnu správního rozhodnutí mimo odvolací řízení právní nárok. Účastník řízení může stejně jako jakýkoli jiný subjekt podat podnět k přezkoumání pravomocného rozhodnutí správního orgánu mimo odvolací řízení, tento podnět však není návrhem na zahájení řízení a neshledá-li správní orgán podnět důvodný, vyrozumí o tom toho, kdo jej podal neformálním sdělením. Správní orgán tedy nemá zákonnou povinnost na základě stížnosti, podnětu k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, zahajovat správní řízení a vydávat o této stížnosti správní rozhodnutí. Protože žalobce nemá nárok na zrušení nebo změnu správního rozhodnutí mimo odvolací řízení a správní orgán nemá povinnost vyřídit stížnost žalobce proti pravomocnému správnímu rozhodnutí vydáním rozhodnutí o této stížnosti ve správním řízení, neshledal městský soud podanou žalobu důvodnou, a proto jí podle § 81 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost téměř nečitelného obsahu, kterou následně doplnil stěžovateli ustanovený zástupce advokát JUDr. Vít Vohánka podáním ze dne 16. 4. 2007. V doplňku kasační stížnosti je uvedeno, že stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., neboť je toho názoru, že zde nastala nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, že zde existují vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a že rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel dále uvedl, že žalovaný přijal jeho stížnosti jako podněty k přezkoumání zákonnosti rozhodnutí mimo odvolací řízení a následně zaslal stěžovateli přípis z 1. 2. 2005, č. j. 2005/55126, č. j. 62268, č. j. 62269, č. j. 70747-21/51 a č. j. 2006/4409-21/51, v němž stěžovateli sdělil, že neshledal rozhodnutí nezákonnými a že se celou věcí nebude nadále zabývat. Stěžovatel se neztotožňuje s názorem městského soudu, že správní orgán nemá povinnost vyřídit stížnost stěžovatele proti pravomocnému správnímu rozhodnutí vydáním rozhodnutí o této stížnosti ve správním řízení. Uvedený přípis žalovaného nemá náležitosti správního rozhodnutí, ačkoliv by je podle názoru stěžovatele mít měl, žalovaný nesplnil své povinnosti, v předmětné věci nevyvinul žádnou činnost. Žalovaný žalobcovy stížnosti řádně neprojednal a stěžovateli tak bylo odepráno právo se k celé věci vyjádřit, čímž byl zkrácen na svých právech.

V další části kasační stížnosti se stěžovatel vyjádřil k otázce své sociální potřeby, když je toho názoru, že splňuje podmínky zákona č. 482/1991 Sb., tedy že je občanem sociálně potřebným, proto má nárok s ohledem na § 4 odst. 1 uvedeného zákona na dávku sociální péče.

Stěžovatel dále poukázal na to, že u Městského soudu v Praze je ve stejné věci vedeno asi 70 nevyřízených žalob, o kterých rozhoduje asi sedm různých soudců v samostatných řízeních. Vzhledem k tomu se stěžovatel domnívá, že zde existují vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost těchto rozhodnutí.

Konečně stěžovatel poukázal na to, že mu v řízení před městským soudem bylo odepráno právo na veřejné projednání věci a stěžovatel se tak nemohl k celé záležitosti před soudem vyjádřit. Stěžovatel svým přípisem z 8. 1. 2007 vyjádřil svůj nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a žádal soud o nařízení jednání. Po nařízení jednání pak dopisem z 9. 2. 2007 požádal o odročení jednání a z jednání se řádně omluvil. Městský soud po té ve věci rozhodl

bez jednání, aniž by stěžovatele či jeho zástupce vyrozuměl o tom, že jeho žádosti o odročení jednání nevyhověl, čímž odepřel stěžovateli právo se k věci vyjádřit při veřejném jednání a porušil tak ust. § 49 odst. 1 a § 51 odst. 1 s. ř. s. V tom stěžovatel spatřuje vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci jde především o posouzení, zda podnět stěžovatele k přezkoumání pravomocných správních rozhodnutí mimo odvolací řízení má být vyřízen formou správního rozhodnutí či nikoli. K tomu lze uvést, že ustálená judikatura správních soudů vychází z toho, že vyrozumění podatele o tom, že správní orgán neshledal důvody ke zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení, je sdělením úřadu, které nepodléhá přezkumu soudem ve správním soudnictví. Neshledá-li správní orgán podnět důvodným, nevydává o tomto zjištění rozhodnutí; není totiž důvodu zasahovat do právní sféry účastníků řízení, protože jejich práva a povinnosti, změněné nebo vzniklé rozhodnutím původním, takovým zjištěním nijak dotčena nejsou. Jestliže tedy příslušný správní orgán dojde k závěru, že chybí důvod pro přezkoumání a podnět učinil jiný subjekt, vyrozumí jej o tom, že neshledal důvod pro zahájení řízení. Tento úkon má charakter obdobný jako vyřízení stížnosti, není tedy rozhodnutím, proti kterému by byla jiná obrana než opětovná stížnost (znovu podaný podnět).

Městský soud proto postupoval správně, když vyšel z toho, že správní orgán nemá povinnost vyřídit stížnost proti pravomocnému správnímu rozhodnutí vydáním rozhodnutí o této stížnosti ve správním řízení, a správně proto neshledal důvodnou žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného.

K tomu lze dodat, že správní řád účinný od 1. 1. 2006 (zákon č. 500/2004 Sb.) ve svém ustanovení § 94 odst. 1 výslovně stanoví, že účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení; tento podnět není návrhem na zahájení řízení; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli. Nyní platná úprava tedy již výslovně uvádí to, k čemu za předchozí úpravy dospěla soudní judikatura.

Z obsahu spisu vyplývá, že městský soud ve věci nařídil jednání na 14. 2. 2007, k němuž se stěžovatel omluvil podáním z 9. 2. 2007, a v němž uvedl, že se domnívá, že by soud měl spojit žaloby jím podané do jednoho řízení a neprojednávat každou jeho žalobu zvlášť, neboť i tím, že každou žalobu projednává jiný soudce, dochází k poškozování jeho práv a soud podle názoru stěžovatele nepostupuje tak, jak mu ukládá občanský soudní řád. Z těchto důvodů stěžovatel žádá, aby soud spojil všechna řízení zahájena na základě jím podaných žalob do jednoho řízení, a z tohoto důvodu požádal o odročení jednání do doby, než bude o spojení věcí rozhodnuto. Z toho je zřejmé, že stěžovatel omluvil svoji neúčast při jednání pouze tím, že nesouhlasil s tím, aby věc byla projednávána odděleně od ostatních jím podaných žalob.

Návrhu o spojení věci městský soud nevyhověl a v odůvodnění napadeného rozsudku zdůvodnil, proč ke spojení věci nepřistoupil. S tímto zdůvodněním se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a dále dodává, že podle § 39 odst. 1 s. ř. s. samostatné žaloby směřující proti těmto rozhodnutím a nebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání. V daném případě žaloba proti nečinnosti správního orgánu v žádném případě skutkově nesouvisí s dalšími žalobami podanými stěžovatelem, v nichž jde zejména o obnovu řízení, nesouhlas s neustanovením advokáta atd. Pokud by tedy všechny žaloby stěžovatele byly projednávány v jednom senátu, nepřipadalo by v úvahu spojení věci ke společnému projednání ve smyslu § 39 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel tak neměl žádný důvod žádat o odročení jednání, městský soud proto nepochybil, když ve věci rozhodl bez přítomnosti stěžovatele. Ve věci přitom nebylo rozhodnuto bez jednání, jak stěžovatel namítá, nýbrž po projednání věci při jednání bez přítomnosti stěžovatele.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Vít Vohánka, jemuž Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 7 s. ř. s. odměnu ve výši 2856 Kč. Ustanovený advokát sám výši odměny za zastupování stěžovatele nevyčíslil, Nejvyšší správní soud mu proto podle obsahu spisu přiznal odměnu za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, a jeden režijní paušál v částce 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, byla přiznaná částka zvýšená o příslušnou daň z přidané hodnoty na výslednou částku 2856 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu